

Brecsók Blanka
apám, füge

anyám kétezer februárjában,
huszonkilencedikén
hagyta el az országot és apámat,
Bázelben mosónő lett, bére Európa,
pénze hitelkártyán,
képe, amin nem ismerem meg,
rám néz

*

apám súlya öklömnyi csonk tíz centi mélyen,
a hazaérkezés előtti percekben meggondolja magát
földútra hajt, balra kivágott gyümölcsös, a helye
sóval bevetve, srégen átellenben megáll apám,
lenéz

*

köldökömtől lefelé titkos járatok nyílnak,
nem ismerhetem őket, épp ezért titkosak,
bújik meg üregeiben az élet, az élni akarás,
maszlagos lankáin a testnek
anyám rejtett el kincseket,
fedte be velük járataimat

*

undok kis kódokat ültettek apámba
anyám tettei, elmaradás, évek tapasztalata és gyónás,
majd titokba' tartalak, mint padlórésbe szorult,
apró szilánkot a rés, fájni fog minden legkisebb mozdulat,
a kezdeti alaktalanság csak tartson még egy picit,
legalább addig, amíg anyám hazaér hozzánk

*

megint és megint,
apám tenyere egy asszony,
egyetlen asszony mellét szeretné venni,
hullott fűgét emel fel a földről, dédelgeti,
ráun és messzire hajítja

*

apám ott áll, ahol közel van a kor határa, ott, ahol
térbeli helyzete változatlan, ő a változatlan helyzet a térben,
tart még benne a titok, és ha fehér papucsban szaladok,
anyám köpenye derekamra simul, és azt hiszem,
biztos baj van, rosszul esett vagy talán rosszabb,
titokban arra gondolok, futnék-e anyámért így,
futna-e anyám értem, vagy ha most megállok,
nem fog semmi sem történni, anyám nem hagyja el
apámat,
az országot egy februári reggel, nem kel ki az ágyból apám,
megy autóval dolgozni, haza, és nem áll meg útfélen,
csak én a küszöb előtt, vajon miattam nem jön
ide senki sem haza

*

apám kétezertizenöt május elsején halt meg

*

nem ment dolgozni, nem jött kerülvé
haza, haza,
kérdezte tőlem a kórházi ágyon, mikor
csak a kezét tudtam szorítani, mindig erősebben,
és nem feleltem, mert gondoltam,
ha felelek,
elmondom a titkot,
amit nem mondhatok el, apám,
neked se